

בש"פ 5354/23 - נפתלי הלל ליכטנשטיין, חיים ספיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5354/23

לפני: כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

המבקשים: 1. נפתלי הלל ליכטנשטיין
2. חיים ספיר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' גורדון) מיום 10.7.2023 בעמ"ת 8083-07-23

בשם המבקשים: עו"ד מנחם שטאובר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' גורדון) מיום 10.7.2023 בעמ"ת 8083-07-23, בגדרה נדחה ערר המבקשים על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט ח' פס) מיום 25.6.2023 במ"ת 58420-06-23.

2. ביום 25.6.2023 הוגש נגד המבקשים ונאשם נוסף כתב אישום, המייחס למבקש 1 עבירות של התפרעות, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר. למבקש 2 יוחסו עבירות של התפרעות, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר. על פי המתואר בכתב האישום, המבקשים ביצעו את העבירות המיוחסות להם במהלך הפגנה נגד עבודות פיתוח של הרכבת הקלה בירושלים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה להארכת התנאים המגבילים שהוטלו על המבקשים במסגרת הליך מעצר הימים, זאת עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בגדר תנאים אלה נכללו: מעצר בית עם אפשרות יציאה לתפילות; הרחקה מתוואי עבודות הרכבת הקלה; ואיסור השתתפות בהתקהלות בלתי חוקית (ראו: החלטת השופט ע' שקד מיום 14.6.2023 במ"י 25573-06-23). בו ביום התקיים דיון בבית משפט השלום, במהלכו הסכים בא-כוח המבקשים לקיומן של ראיות לכאורה וביקש כי התנאים המגבילים שהוטלו על המבקשים יצומצמו להרחקה ממוקדי הפגנות. בתום הדיון, הורה בית משפט השלום כי "בשלב זה" יוארכו התנאים המגבילים שהוטלו על המבקשים, וכי "אלה הולמים את רמת הסיכון ואת הצורך בבניית אמון אל מול ביהמ"ש לאורך זמן". ערר שהגישו המבקשים על החלטה זו לבית המשפט המחוזי נדחה, תוך שנדחו טענות המבקשים, בהן הטענה שהועלתה לראשונה במסגרת הערר, לאכיפה בררנית ולהפליית המבקשים בהשוואה למפגיני המחאה נגד תכנית הממשלה לשינויים במערכת המשפט.

מכאן בקשת רשות הערר שלפניי.

4. המבקשים טוענים כי בקשתם מעלה שאלה עקרונית החורגת מעניינים הפרטני, הנוגעת לפער בין מדיניות האכיפה הנוהגת ביחס לחשודים שנעצרו בהפגנות מחאה נגד תכנית הממשלה לשינויים במערכת המשפט, לבין זו הנוהגת ביחס לחשודים הנעצרים בהפגנות המזוהות עם המגזר החרדי כבענייננו. נטען כי נגד נאשמים שביצעו אותו סוג של עבירות בהפגנות המחאה, בנסיבות דומות לנסיבותיהם של המבקשים, לא מוגשות בקשות להטלת תנאים מגבילים עד לתום ההליכים, וכי הדבר עולה לכדי אכיפה בררנית. כן נטען כי בהיעדר קריטריונים ברורים להגשת בקשות למעצר עד תום ההליכים נגד מפגינים, הגשת הבקשה להארכת התנאים המגבילים בעניינם של המבקשים נגועה בשרירותיות.

5. לאחר עיון בבקשה על נספחיה ובהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 11 (26.7.2018); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021); בש"פ 2092/22 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2022)). בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלה מעלה כי זו אינה באה בגדרם של אותם מקרים חריגים.

7. טענתם המרכזית של המבקשים, כאמור, היא לאכיפה מפלה ובררנית כלפי המבקשים בהשוואה למפגיני המחאה נגד תכנית הממשלה לשינויים במערכת המשפט. ואולם, כפי שציין בית המשפט המחוזי, טענה זו לא נטענה לפני בית משפט השלום, והועלתה לראשונה במסגרת הערר בבית המשפט המחוזי. בנסיבות אלו, לא מצא בית המשפט המחוזי כי יש מקום להידרש לה לראשונה בערכאת הערר. בית המשפט המחוזי ציין כי ככלל, מקומן הראוי של טענות לאכיפה בררנית להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ולא בהליך המעצר (ראו: בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.12); בש"פ 4068/15 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (22.6.2015)), ומכל מקום, לא הונחה התשתית העובדתית הנחוצה על מנת לעמוד בנטל הנדרש לביסוס טענה זו. משאלה הם פני הדברים, אין בטעמי הבקשה כדי להקים עילה להתערבותו של בית משפט זה "גלגול שלישי".

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ג באב התשפ"ג (31.7.2023).

שׁוֹפֵט
